

daniela
fischerová

SVÁTEČNÍ VRAŽDY

MLADÁ FRONTA

daniela
fischerová

**SVÁTEČNÍ
VRAŽDY**

daniela
fischerová

**SVÁTEČNÍ
VRAŽDY**

MLADÁ FRONTA

„Hlavně, že jsem se nenudil,“ odpověděl Holmes a zív. „Je to bída, za chvíli se budu nudit zas. Celý život prchám před tupou všedností existence a tyto drobné problémy mi vždycky pomohou.“

Arthur Conan Doyle: *Liga zrzavých*

„Příběh může mít jedinou přednost: vzbudí zvědavost, co bude dál. Příběh může mít jedinou vadu: nevzbudí zvědavost, co bude dál.“

Edward Morgan Forster

MIZEJÍCÍ TVÁŘ ANEB PŘÍBĚH DUŠIČKOVÝ

„Bez Dardy do toho nejdu,“ řekl Sísa.

„Bez Tyty do toho nejdu,“ řekl Darda.

A tak tam byli všichni tři.

*

„Jindra! Jindra Hrnčířová! Nejjedovatější, nejvtipnější a nejsvůdnější baba, jakou jsem kdy měl!“ povykoval u večeře Silvestr Král, zvaný Sísa. „Musíte ji poznat. Čtyřmístný IQ!“

Kristinka, občas zvaná dětským jménem Tyty, zapochybovala, že má skutečně chuť do té akce jít.

„Bóže, víš, jak dlouho jsme se neviděli?“ málem tloukl hlavou do zdi Sísa. „Třicet let!“

„A proč?“ zeptal se jeho bratr Medard, zvaný Darda.

„Třicet let chodí hlavou dolů, potvora.“

„Cože?“

„Měla tu nějaký malér a zdrhla k protinožcům. Do Austrálie. Bylo jí... Kolik jí to tenkrát bylo? Třiadvacet? Ale ona bude ještě pěknější než dřív. Ona měla krásu v kostech. Dardo! Měla lebku jako Tutanchámon, takovou egyptsky protáhlou, faraónskou..., to aby se tam vešel ten gigantickej mozek. Nápady z něj vyskakovaly jak lidi z hořícího domu,“ blouznil Sísa.

„Do žádný jsem nebyl tak udělanej jako do Hrnčířky. Jediná ohrozila můj pokojný staromládenectví, ještě že si ji tam protinožci tenkrát nechali! Kdyby tu bejvala zůstala, už

dávno bych ji zabil. Nejdřív já ji a potom ona mě. To byla ženská! Doháněla mě k nepřičetnosti.”

Dohnat Sísu k nepřičetnosti nebylo tak těžké, jistá lehká nepřičetnost byla jeho setrvalý stav.

„A proč jste se rozešli?”

„Ále... byl jsem na ni moc mladej či co.”

„Počkej, jestli počítám dobře, seš o třináct let starší.”

„Málo, brácho, málo. Na ni bych byl mladej ještě dnes.”

Bratrům Králům bylo dohromady sto třicet dva roků. Sísa měl celý život dojem, že mu co nevidět bude dvacet. Medard se narodil dospělý a už to tak zůstalo. Byli jednovaječná dvojčata, ale lišili se jako rub a líc.

„Zbláznila se do jednoho chlapa, kterej pocházel tak z třetihor.”

„A jak dlouho ta akce bude trvat?”

Sísa bohorovně mávl rukou: „A co já vím? Dva dny... nebo tři?”

Kristinka už to věděla jistě: nikam se jí nechce. Z toho kouká malér. Na žádnou úchvatnou protinožku není zvědavá.

*

Harriet Blackstone, Ph.D., Family Counsellor, stálo na křídovém hlavičkovém papíře.

„Proč ses proboha nechala přejmenovat, můro?” ptal se – zatím jen po skypu – Sísa. „Víš, že změna jména je vážný riziko? Nezapomeň, že na jména jsem expert. Já ti Harriet říkat nebudu.”

„Najdi mi jednoho Australana, kterej vysloví Jindřiška Hrnčířová. Některý to zkusili a nesou trvalý psychický následky dodnes. Blackstone byl nejoblíbenější z mejch zatím tří manželů, v pořadí druhý. Ten první byl buzínek a třetí umřel. Ty seš ženatej?”

„Bůh chraň!”

„A kdo je ta Kristina, kterou jsi do toho podniku vecpal?”

„To je ženská mýho bráchy. Je fajn.”

Druhý hlas udělal jen nezřetelné hm.

„Já se na tebe těším, příšero, až mi lítaj jiskry z uší. Seš pořád tak zrzavá? A všude? Bóže, tys ji měla, jak když hoří Brandejs. Strašlivě se mi to líbilo.“

„Já jsem bělovlasá, Síso. Začala jsem šednout brzo a ne-snáším barvený vlasy.“

Sísa musel tu představu moment zpracovávat.

„Určitě seš krásná jako zasněženěj Mont Blanc,“ řekl statečně. „Vlastně ne Mont Blanc... Co vy to tam máte za nejvyšší horu?“

„Kosciuszko.“

„Co?! Děláš si srandu? Aha, neděláš. Tak určitě seš krásná jako zasněžený koščuško. – Jo, víš, ty jedno koščuško, že za to vyfasujem i nějaký prachy?“

„Nebud' labuť, Síso,“ zasmál se ten léta milovaný hlas, „musím tě varovat, já jsem až odporně bohatá vdova. Taky mám spotřebu jak tryskáč. Na českou korunu nejsem žíznivá. Říká se ještě *nebud' labuť*? Asi už mluvím jako obrozenec.“

„Jo, Hrnčířko, a taky máš děsnej akcent. Nemůžu se dočkat, až tě budu sekýrovat. Dostaneš soukromou lekci češtiny pro odrodilce. O co, že nevíš, co je to třeba sekáč? Nebo tunelovat? Víš vůbec, že jsi roštěnka?“

„Poslyš!“ přerušil ho trochu panovačně skype. „Mám jednu podmínku, jinak celou akci pustím. Budeš dělat, že mě neznáš. Chci tam bejt tak trochu inkognito. A ta... – jak že se jmenuje? Kristina? – nedá nijak najevo, že mám s tvou famílií něco společnýho. Nebo zas rovnou odletím.“

„A ta... – jak že se jmenuje? Kristina?“ zparodoval Sísa její přízvuk. „Slyšel jsem v tvém hlase stopu žárlivosti? Jásám! Nafukuju se a jásám! Vážně chodíte v Austrálii vzhůru nohama?“

*

Kastelánka zámku Nechtěnice – lépe řečeno dočasná zástupkyně, protože pravý kastelán právě pozbyl slepé střevo

a byl na neschopence doma – se jmenovala Ivonka. Byla to uplouhaná drobná třicátnice s nosovým, vysoko posazeným žabím hlasem. Kristinka tomu druhu mluvy říkávala ňukání. Ivonka měla typickou dikci zámecké průvodkyně, u každé tečky ponuře klesla hlasem a málem vyslovovala i velká písmena. Právě přivedla skupinku do prvního patra.

„Zámek získal své jméno po nemanželském potomkovi Emmericha, pána z Holštejna. Tento nemanželský syn, kterého Emmerich zplodil s komornou své ženy, paní Dětřichy, vyrůstal na zámku mezi služebnictvem,“ ňukala Ivonka. „Po Dětřišině smrti Emmerich, v té době již víc než sedmdesátiletý, přes protesty rodu pojal komornou za manželku a připsal zámek, který nazval Nechtěnice, svému zprvu nechtěnému a později uznanému synovi. Syn Jošt se manželství vyhýbal a rod pánů z Holštejna vymřel po meči.“

Ivonka se odmlčela na znamení, že k vymřevšímu rodu už není co říct. Skupinka byla velmi různorodá. Čítala sedm lidí, kteří si dosud nebyli představeni, vyjma Kristinku a bratry Královy. Silvestr Král úpěnlivě předstíral, že tu vysokou nápadnou ženu s korunou sněhobílých vlasů nezná. Když promluvila, měla v hlase slabý přízvuk. Skutečně jen skoro neznatelný, Sísa jako vždycky přeháněl.

„Jošt měl recht, že se manželství vyhnul,“ prohlásila uštěpačně nahlas, „nechtěný děti v něm dopadají katastrofálně. Ne že by ty jiný měly lepší šance. Doufám, že se nechcete vdát, děvenko?“

Ivonka se vytrhla ze svého žabího odmlčení a zaskočeně vzhledla k návštěvnici. Cítila se nějak nejasně uražená, ale nebyla si jistá, co tím žena vlastně chtěla říct. Půvabný blondýn se krátce zasmál. Žena ho přejela pohledem od hlavy až k patě.

„Tvůj problém to není, že ne, hošíku?“

Jeho to nijak nevyvedlo z míry, zasmál se ještě srdečněji a s přehnaně měkkou výslovností odpověděl: „Božíčku, ženit se? A se ženou? Ó ne!“

Sísa se otočil po bráchovi a po Kristince jako pyšný otec na školní besídce. Kristinka jeho nadšení nesdílela. Nežli šla do penze, bývala náповědkou a tenhle typ mezi herečkami znala. Dráždí. Provokují. Na jevišti obvykle mívají úspěch, v soukromém životě zřídka. Náповědek si vůbec nevšímají, nepotřebují je, mají paměť jako slon.

„Přejdeme až na konec chodby,“ vyzvala skupinu Ivonka. „Povšimněte si jedné zajímavosti. Zámecký park je dílem italských zahradních architektů bratří Manzoniových. Podle tehdejší módy upraveno keře do tvaru zvířat, například koníka či želvy. Z posledního okna v této chodbě působí keře v rohu parku jako tvář. Odnikud odjinud není tato optická iluze vidět. Ale je-li to náhoda, či záměr, je-li to tvář někoho konkrétního a proč je patrná jen z tohoto speciálního a málo významného místa, na to nikdo nezná odpověď.“

Jeden po druhém přistupovali k úzkému oknu a shlíželi do parku.

„Máte štěstí, že tento úkaz můžete vidět. Aktuální podoba parku pietně kopíruje plán Manzoniových. Za socialismu patřily Nechtěnice zdejšímu JZD a nebyly přístupné skoro třicet let. I když park velice zpustl, po prvních odborných úpravách se tvář objevila znovu a je patrná v čase olistění keřů, od května až do října.“

„To máme pech, je prvního listopadu,“ kvitoval to blondýn. „Ksicht má po šichtě.“

Kristinka dlouho jako by nemohla zaostřit, viděla jen chundelatou zeleň. Už chtěla odstoupit a předat místo Medardovi, ale vtom – byl to mžik – spatřila tu tvář naprosto jasně. Byla mnohem větší, nežli předpokládala. Hledala ji v jednotlivých keřích, ale tvář tvořil celý komplex dřevin. Byl to zachmuřený, bezvěký a bezpohlavní obličej, ani muž, ani žena. Měl povahu optických triků: jakmile se jednou nechal spatřit, už odmítal zmizet, ponořit se nazpět do amorfni změti listů. Zdálo se, že vzpurně hledí přímo do okna.

Náhle promluvil hubený rousnatý mladík, který se celý čas držel stranou. Dlouhé rovné vlasy mu splývaly do půli zad. Nohy v plstnatých zámeckých pantoflích měl bosé. Byl nápadně vysoký, ale nahrbený, jako by právě dostal pěstí do břicha.

„Každá mince má svůj rub, jen málo rubů má svou minci, a tak je to se vším, princi,“ zarecitoval rytmicky, ale k nikomu se při tom neotočil, díval se na špičky nohou a lehkým podupáváním oddirigoval svou řeč. Bylo to hlubokomyslné, anebo úplně pitomé? Ach, kam jsem to vlezla! povzdechla si v duchu Kristinka.

„Pan docent vás čeká v pět v modrém salónu,“ ňukla slečna průvodkyně. Tón, kterým řekla *pan docent*, nebyl průvodcovský. Tón, kterým řekla *pan docent*, byl tón zamilovaný.

*

Harriet Blackstone, Ph.D., kráčela sama zšeřelou zámeckou chodbou. Náhle spatřila otevřené okno, to, z nějž dneska shlíželi dolů. Někdo seděl na širokém parapetu, objímal kolena pažemi a díval se do hasnoucího slunce. Tvář měl plnou světla, kolem něj se chvělo zlaté mžení západu. Harriet se zastavila. I srdce se jí zastavilo. Nemohla odtrhnout oči. Skoro nemohla dýchat. Za hrudní kostí se jí závratnou rychlostí roztočil vír.

„Job tvaju mať, to je ale středověkej hajzl!“ ozvalo se zcela prozaicky a kouzlo chvíle bylo pryč. Kyprá snědá žena práskla dveřmi WC, třepala mokřýma rukama a nadávala: „Ani mejdlo tam není, ani ručník, to už je jak v sovětském vlaku!“ Zahlédla Harriet a zasmála se: „Holka, radši choď čurat do křoví!“

Muž se otočil, spatřil Harriet, trochu překvapeně jí pokývl a sklouzl z parapetu. Vzápětí se zpoza rohu vyřinuli další, Sísas, jeho bratr a ta *jak že se jmenuje? Kristina*. Troulili se do salónu, kde měl začít program. Doktorka Blackstone, bezdětná rádkyně v otázkách rodičovských trablů, pozdrav nepětovala a rychle se přidala k nim.

*

Docentu Leoši Zárubovi bylo třiapadesát. Už v mládí na sebe upozornil novátorskou a na tu dobu i kurážnou prací o problémech odložených dětí, *První slovo Ne*, která vzbudila nadšený ohlas a dodnes je v oboru pokládána za významný text. Dlouho to byl populární popularizátor vědy, vtipná mediální autorita, jejíž tvář se stala přímo logem české psychologie. Bohužel – jak na jeho přání všechny poinformovala Ivonka dnes ráno – nedávno podstoupil operaci hrtanu. Mluvil s pomocí elektrolarynxu, malého válečku, který si při řeči zboku tiskl k hrdlu. Hlas zněl monotónně a roboticky, nevyjadřoval emoce, ale dalo se mu plně rozumět.

„Vítám vás,“ řekl kovově a přátelsky se uklonil. Choroba na něm byla vidět. Hodně zhubl a tmavé srnčí oči vypadaly větší. Jestli dřív působil mužně, dnes měl půvab ohrožených druhů. Jestli dřív imponoval, dnes svou bledou křehkostí spíš dojímal. „Dík, že jste se rozhodli věnovat čas mému projektu. Jak víte, sponzoruje ho jedna nadnárodní firma, takže lze honorovat vaši ochotu.“

Seděli v malém modrém salónku, i s Leošem Zárubou jich bylo osm. Vrcholil podzim, bylo po sezóně a pravý kastelán by tu stejně neměl nic na práci. Ivonka na zámku bydlela, a protože po ničem neprahla víc než zavděčit se panu docentovi, lehce nelegálně dovolila, aby se projekt odehrával zde.

„Doufám, že vás nebude znervózňovat tenhle můj malý technický cvrček. Má to své výhody: na nikoho z vás nebudu zvyšovat hlas,“ řekl a šibalsky se usmál. Právě takové repliky mu dlouho zajišťovaly veřejný ohlas. „A protože nemohu křičet, budu vás svolávat tímto šamanským bubínkem.“

Pozvedl ze země nevelký kožený buben. Dovedně vybubnoval svižný rytmus.

„Tento zvuk prosím považujte za signál k začátku i ke skončení práce. Krom toho nám dodá energii, kterou jistě všichni uvítáme, protože program bude náročný.“

Sísa se zvědavě zavrtěl, byl muzikant tělem i duší a hned by si rád buben zkusil. Leoš měl poměrně slušný úder, to Sísa ocenil, trochu moc evropský, Asiati jsou přesnější a Afričani svobodnější, ale rozhodně nebyl žádný amatér.

„Cílem projektu je strategie *teambuildingu*, tedy manév-rů, jak co nejrychleji vybudovat efektivní tým. Téma to není nijak nové a už na něm pracovaly tuny skvělých mozků. Sehraný tým, třeba i s nižším intelektuálním potenciálem, dosahuje mnohem lepších výsledků než hádavý a intrikující houf schopných, ale sebestředných jedinců.“

Kristinka pohlédla na Medarda, ale ten se pohodlně uvelebil v židli a prohlížel si malovaný strop. Sísa čučel na doktorku Blackstone. Ivonka na pana docenta.

„K tomu jsem vypracoval baterii speciálních her. Psychohry utužují sociální pouta a inspirují k netradičním řešením. Denně jich pár sehraje a já vás pak poprosím, abyste písemně shrnuli své dojmy. Výstup z našeho setkání bude k dispozici jak sponzorské firmě, tak kolegům psychologům, a samozřejmě vám.“

Docent mluvil jako kniha. Ve spojení s kovovým chrochtáním jeho hlasu to působilo jako živý přenos z kosmu. On to asi věděl a o to víc se usmíval.

„Žádoucí je diverzita čili různorodost hráčů. Bude nás tu dohromady deset..., dva, jak vidím, ještě nedorazili. Do projektu se přihlásilo víc než třicet osob a já jsem se snažil vybírat tak, aby hráči byli různého věku, vzdělání, zájmů a životního stylu. Chybou předchozích podobných výzkumů bylo, že hry testovali sami psychologové.“

„Hádavý a intrikující houf sebestředných jedinců,“ podotkla suše doktorka Blackstone. Docent to ocenil chrčivým zvukem, který připomínal smích.

„Přesně tak! Kdežto zde tuto patologickou profesi, pokud vím, zastupujeme pouze my dva.“

Začal zapisovat jména na flipchart:

„Já jsem Leoš, mě už znáte, psycholog. Pak je zde..., vezmu to po kruhu, ať nikoho nevynechám: zámecká průvodkyně, tu už znáte taky...“

Ivonce vyskočily na krku hektické skvrny.

„Ivona. Musím říct taky příjmení?“

„Ovšem že ne, dík za upozornění! Nikdo se nemusí představovat, naopak, jistá anonymita nám bude ku prospěchu. Kdo chce, ať si zvolí přezdívku.“

Sísa tiše nesouhlasně frknul, přezdívky považoval za symptom zralý k léčbě, ale ovládl se a odpustil si vtipnou přednášku.

„Ale když už všichni slečnu Ivonku znáte,“ pokračoval Leoš, „to jí patří dík za to, že tady můžeme být.“

Položil si dlaň na srdce a uklonil se. Ivonku zalila červeň až po výstřih.

„Tak dál: máme tu loutkoherce...“

Blondýn krátce po třicítce obdařil všechny okouzlujícím pohledem a zaintonoval předškolním hláskem: „Milé děti, jmenuju se Libor, ale můžete mi říkat třeba Kašpárek.“

Ocenil ho drobný sympatizující smích.

„Dáma po vašem boku je rodinná poradkyně, dokonce až z Austrálie.“

Bělovláska se krátce zamyslela. „Fajn. Mně můžete říkat třeba Koščuško.“

Sísa se rozzářil. Docent vypadal pobaveně.

„Vidím, že máme hravé a nápadité členy, výborně! Jak to mám napsat? Polsky?“

„Piš jak slyš.“

„Dobře. Koščuško. Kdo dál? Je zde i lingvista, tedy odborník na jazyk...“

Když lingvista řekl, že se jmenuje Silvestr, ale říká se mu Sísa, už se smáli skoro všichni.

„Jeden... moment, už to hledám..., hlídač v kasínu.“

„V občance mám Medard, ale doma mi říkají Dardo.“

Další výbuch smíchu. Jejich jména nikdy nezklamala. Bratři byli na základní škole k nerozeznání. Pak je čas každého zformoval jinak. Sísu měl na hlavě přerostlé einsteinovské houští a Medard úhledný šedý trávniček. Sísu byl poděs a Darda spolehlivost sama. Sísu byl teoretik a Darda praktik života. Sísu byl obludná vzdělanost plus naivita plus talent. Darda byl pět kilo rozumu a trpce vysloužená skepse. Společnou měli jen všežravou zvědavost a naprostou vzájemnou věrnost. Už šedesát šest let si byli bratry na plný citový úvazek.

„Další z dam je podnikatelka.“

Dáma byla snědá žena těžko odhadnutelného věku, třicet či padesát a všechno mezi tím. Měla drsný exotický půvab a do půli zad jí visel smolný cop. Tenhle typ hrává na jevišti Carmen. Kristinka se nemohla zbavit dojmu, že ji zná.

„Já jsem Tatarka Tamarka,“ řekla žena. Zábava se stupňovala, Kašpárek přímo perlil smíchy, už to tu vypadalo jako kabaret. Kristinka se ihned rozpomněla. Ovšem, Tatarka Tamarka byl pojem. Používala tajemné, údajně tatarské byliny, kvedlala tatarské pleťové masky a vedla exkluzivní salón krásy Tamara. Také měla přízvuk, připomínal těžký akcent ruský, ale jak vlastně zní tatarština? Bůh ví. Chřestila šperky, salón asi prosperoval dobře. Čišela z ní energie, jistá zchytřalost a veselí.

„Tak kdo nám zbývá v tomto pestrém týmu? Vy jste ta ná-povědka v penzi, že?“

Kristinka krátce zaváhala, jestli se má představit Tyty, tak jí jméno kdysi komolila malá neteř, ale pak to zavrhla. Přes všechny smích kolem a docentovu profesionální vlídnost se tu necítila volně, sama nevěděla proč.

„Ano, mám zcela obyčejné jméno Kristina.“

„Díky, Kristino, aspoň někdo nás bude kotvit v realitě. Pak tu máme velmi podnětného člena... zatím bez profese, aktuálně v invalidním důchodu, ale brzy se vrátí ke studiu filo-

zofie. Ano, je to můj bývalý klient, po dvou letech práce takřka přítel, ale nedávno jsme terapii ukončili a dovolil mi tato fakta uvést. Jistě brzy oceníte jeho inspirativnost a originalitu. Jaké jméno jste si vybral vy?"

Rousnatý mládenec visel na Leoši Zárubovi zrakem. Když přišli, pokusil se urvat místo vedle něho, ale neuspěl. Na židli vlevo si docent položil notebook a tu po pravoboku ulovila Ivonka. Z obou čišela touha zavděčit se mu. Hoch se rozkýval jako na houpacím křesle. Mohlo mu být dvacet, jemná tvář a dlouhé lesklé vlasy z něj dělaly napůl dívku. Pak se zasněně pousmál a opět tím zpěvavým stylem odpověděl:

„Já jsem šašek, jedlík splašek, mé jméno je Jošt, rozžhavený rošt.“

„Jošt? Jak jste na to přišel? Dost nezvyklé staré jméno, že?"

Aha, pan docent dneska na prohlídce nebyl, usmála se v duchu Kristinka.

„Ale dobře, píšu Jošt. Rád bych vám vysvětlil, proč se Jošt tak často vyjadřuje v rýmech...“

Leoš už svou větu nedokončil. Všechna jeho pozornost se obrátila jinam. Srovnal ramena a úslužně odklidil ze židle notebook.

„Konečně! Už jsem se bál, že nepřijdete!"

Dovnitř vplula dívka s nejdelšíma nohama, jaké vůbec nebe umí vyrobít. Nepozdravila a jako po molu kráčela k židli. Leoš k ní byl otočený celým tělem. Tím se odvrátil od Ivonky, která neodtrhla oči od jeho pohublých zad.

„To nejlepší nakonec, jak se říká! Naše nejmladší členka je modelka. Nebo snad mám říct topmodelka?"

Dívka byla dokonalost sama. Od hlavy až k patě *jako ze žurnálu*, jak se říkalo za Kristinčina mládí. *Načančaná*, jazykem dneška *vystajlovaná*. Měla přidržený čumáček, zlatě žíhané tyrkysové vlasy, ohromné lhostejné oči a naprosto přišerň hlas.

„Taglenc!“ započala větu. Říkala *Taglenc!* nesmlouvavě ostře, jako se říká *Uhni!* anebo *Tak dost!* „Už jsem nafotila jedno portfolio, pro Italy, teďkonc začínám takový vánoční spoty, taky pro Italy, v lednu fotím prádlo pro Francouze...“

„Jistě vás čeká skvělá kariéra,“ přerušil ji docent, protože dívka by zřejmě nezmlkla hned tak. „A jak vás máme oslovovat?“

„Taglenc!“ uvedla se opět rázně ona. Sísá vyprskl smíchy, nad ním neměla tyrkysová hřívá žádnou moc. Spiklenecky mrkl na Harriet. On je do ní pořád blázen, napadlo Kristinku, třicet let nehraje žádnou roli. Není divu, Harriet je silná osobnost.

„Já se teda jako normálně jmenuju Běla, ale lčka mi říkají Bella.“

„Tak taky napíšu Bella, to znamená krásná, však je to výstižné,“ kvitoval to spokojeně docent. „A už nám chybí jenom... jenom...“ prohrábl stoh listů, „á, jeden lesní dělník a náš tým snů bude kompletní.“

Vtom se bez klepání otevřely dveře. Muž, který v nich stál, rozhodně nevypadal jako lesní dělník. Vypadal jako sňatkový podvodník. Vypadal jako salónní kouzelník. Vypadal jako rozmařilý hrabě. Přes to všechno to lesní dělník byl.

„Kyrie eleison!“ zvolal a nasál vzduch místnosti jako čokl. „No vy tu teda máte atmosféru!“ Syčivě vypustil vzduch. „Až mě z toho mrazí v zadku, tudy snad proletěl kulovej blesk. Tak co, dušičky? Co se to tu chystá za lumpárnu? Kdo tady jde komu po krku?“

„Vy jste, předpokládám –“ začal docent, ale muž ho nenechal domluvit. Rozpřáhl paže jako strážník na křižovatce.

„Já jsem Mojmír. Přináším vám mír.“

„Vítám vás!“ zachrčel docent. „Jste náš poslední účastník. Lesní dělník, nemýlím-li se.“

„Mejlíš i nemejlíš!“ prohlásil rozjařeně muž. Mohlo mu být kolem padesátky, na krku se mu bimbalo velký křišťál a pod

sněhobílým sakem měl triko s potiskem www.andelskytrun.cz. „Pro nasycení těla občas sázím stromy. Jenom v létě. Ale stromy rostou i beze mě, mě potřebujete vy lidi. Dělam regresní terapii. Víš, co je to regrese?“

„Jistě. Couvání.“

Příchozí se zasmál, jako se dospělý směje dítěti.

„Uvádím lidi do minulejch inkarnací.“

V salónu to lehce zašumělo.

„A to je váš koníček, Mojmíre, nebo snad na to máte živnostenský list?“

„Mám zasvěcení andělskýho trůnu, jestli ti to něco říká. Prachy neberu, prachy mě neinteresu. Jsem jenom prostředník andělský moudrosti a andělé to nedělají pro zisk, ale pro dobro nás chybuujících hříšnejch dušiček.“

„No výborně,“ zadrnčel kovově docent. „Ani jsem netušil, že zde bude zastoupen i spirituální svět, ale budiž. Posad'te se, Mojmíre.“

Ten zůstal velmi vzpřímeně stát. Rozhlédl se po kruhu a všem otevřel náruč:

„Kdyby někdo chtěl využít mý služby, jsem zde! Narodil jsem se do lidskýho těla, jenom abych sloužil. Bydlím v motelu.“

Kristinka viděla, že Sísa ožil. Zato Medard se zatvářil, jako by mu do středního ucha vlezl škvor.

„Taglenc!“ ozvala se rázně topmodelka. „My jsme to jednou zkoušely s holkama, jako vrátit se do minulejch převtělení, a já byla taková velká bílá kočka...“

„Jo, sněžnej levhart. Chcíplas v ruský zoo,“ odsouhlasil to Mojmír bez zájmu. Taglenc chtěla něco dodat, ale Mojmír už ji zcela ignoroval. Zahleděl se na váleček na Leošově hrdle. Znalecky přimhouřil oči: „Rakovina jícnu?“

Bylo to tak bezostyšné, že kolem se rozlilo tázavé ticho. Docent situaci ustál.

„Ne. Hrtanu.“